

Mormânt îmi e toamna fără făclii.

Sorina

Mormânt îmi e toamna fără făclii.

Într-o poveste de toamnă cad frunze târzii,
din timpul iubirii cad nori ruginii,
în sufletul gol se sparg fantezii,
mormânt îmi e toamna, fără făclii.

Alunec în seara cu trenă de ploi,
se-adună noroiul pe pașii-amândoi,
mi-e drumul tăcut, copacii sunt goi,
oameni sunt singuri, mai rar câte doi.

Pe strada cu frunze căzute e seară,
miroase a noapte și timpul îmi zbiară,
e toamna iubirii ce parcă-i de ceară,
în care cocorii plutesc, nu mai zboară.

Alunec pe frunze, din cer spre pământ,
alunec purtată de-un straniu cuvânt,
mi-e sufletul dat pe-al toamnei mormânt,
închis cu un lacăt, de-un greu jurământ.

E toamnă cumva, căzută-n genunchi,
coroana pustie se sprijină-n trunchi,
un vânt tot adună stelele-n cer,
din fire de sălcii îmi fac un mănunchi,
alunec pe frunzele moarte și pier.